

**DESCRIEREA INVESTIȚIEI DIN DOCUMENTAȚIA DE AVIZARE A LUCRĂRILOR DE
INTERVENȚII PENTRU PROIECTUL "LUCRĂRI DE RESTAURARE, CONSERVARE ȘI
DOTARE LA TEATRUL MIHAI EMINESCU- CLĂDIRE MONUMENT ISTORIC L.M.I. CS-II-
m-A-11154 ȘI AMENAJARE PEISAGISTICĂ A PARCULUI ADIACENT"**

Date generale

Prezenta documentație reprezintă un studiu tehnico-economic care reflectă oportunitatea punerii în valoare unui obiectiv de patrimoniu național, care se regăsește în Lista monumentelor istorice, actualizată prin Ordinul ministrului culturii și patrimoniului național nr. 2361/2010, L.M.I. CS-II-m-A-11154 .

Prezenta documentație se încadrează în <<axa prioritară 5 - Îmbunătățirea mediului urban și conservarea, protecția și valorificarea durabilă a patrimoniului cultural, prioritatea de investiții 5.1 - Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului natural și cultural>> din cadrul **Programului Operațional Regional 2014-2020**.

**STRATEGIA SECTORIALĂ ÎN DOMENIUL CULTURII ȘI PATRIMONIULUI NAȚIONAL
PENTRU PERIOADA 2014-2020**

Strategia în domeniul PCN trebuie să aibă la bază ideea că patrimoniul este un factor important pentru păstrarea identității valorilor culturale și naționale, de dezvoltare durabilă, coeziune și incluziune socială, cu atât mai mult cu cât România a devenit stat membru al Uniunii Europene.

Instrumentalizarea culturii nu este o abordare nouă – doar magnitudinea acesteia poate fi considerată ca o evoluție recentă. Într-adevăr, o privire generală asupra ofertelor specifice ale instituțiilor de cultură și ale diverselor activități culturale ne indică existența unei viziuni instrumentaliste încă de la începutul lor. Ne referim aici cu precădere la componenta educativă ce este incorporată în însuși conceptul de muzeu, de bibliotecă, în chiar noțiunea de carte, publicație, concert etc., sau la componenta de incluziune socială, de prezervare identitară ce susține manifestările culturale, moștenirea culturală, patrimoniul etc., și nu poate fi disociată de acestea.

Prin obiectivele propuse în cadrul acestui proiect, se urmărește punerea în valoare a construcțiilor de patrimoniu , creând astfel premisele creșterii numărului de vizitatori, creșterea competitivității arealului în care este localizat obiectivul și introducerea acestuia în cadrul unor circuite turistice .

Propunerea în ceea ce privește investiția **"LUCRĂRI DE RESTAURARE, CONSERVARE ȘI DOTARE LA TEATRUL MIHAI EMINESCU- CLĂDIRE MONUMENT ISTORIC L.M.I. CS-II-m-A-11154 ȘI AMENAJARE PEISAGISTICĂ A PARCULUI ADIACENT"** din localitatea

Oravița, județul Caraș Severin, se referă la aducerea teatrului din Oravița la un nivel standard de calitate compatibil cu cerințele contemporane referitoare la sălile de spectacole și la efectuarea tuturor proceselor restaurative în vederea punerii în siguranță, conservării și expunerii clădirii istorice a teatrului.

Descrierea investiției

Prima atestare documentară cu actualul nume este din 1697 în Conscriptia lui Marsigli. Urme de locuire se găsesc însă începând cu perioada neolitică, continuând cu perioada daco-romană, când în zonă au existat exploatări miniere, și pe toată perioada evului mediu fiind suficiente mărturii asupra unei așezări cu diferite nume Arva, Haram, Chery sau Orovca.

În perioada de ocupație a imperiului austro-ungar, orașul cunoaște o dezvoltare deosebită în toate domeniile, dar mai ales în domeniul mineritului. În acest secol al revoluțiilor industriale, Oravița beneficiază de ultimele tehnologii și inovații, exploatările și fabricile având parte de dotare la standardele cele mai înalte.

Ultimii 50 de ani de evoluție a orașului s-au materializat în înființarea și dezvoltarea Exploatării Miniera Banat-Oravița – având ca obiect de activitate mineritul specializat în extragerea uraniului la Ciudanovița și Lișava, exploatarea și prelucrarea primară a lemnului prin fostul UFET Oravița (Unitate Forestieră de Exploatare și Transport), mici ateliere meșteșugărești și de prestări de servicii în sistemul cooperatist. Cartierul de locuit din Zona Gării s-a dezvoltat ca urmare a creșterii populației dar și pentru muncitorii de pe fosta platformă industrială de la Crivina (Anina).

Perioada de după anul 1989 a însemnat o cotitură în evoluția orașului și localităților aparținătoare, prin disponibilizarea masivă a muncitorilor din minerit și apoi ca urmare a închiderii platformei de la Termocentrala de la Crivina; problematica ce a apărut, a fost cea specifică tuturor fostelor zone monoindustriale, unde a apărut un excedent de forță de muncă care nu a putut fi absorbită.

Prezența obiectivelor istorice în orașul Oravița, unele cuprinse în lista Monumentelor Istorice, sunt mărturie a moștenirii cultural-istorice și a identității zonei, din care amintim doar câteva:

- Teatrul Mihai Eminescu
- Calea ferată Oravița-Baziaș
- Calea ferată Oravița-Anina
- Cea mai veche farmacie montanistică, „La vulturul negru”, fondată în 1793

Amplasamentul studiat este situat către limita estică a localității Oravița, în zona orașului vechi, în vecinătatea imediată a clădirii Poliției și Judecătoriei Oravița.

O particularitate o constituie amplasarea în proporție mare a clădirii peste amplasamentul stației de amalgamare minieră, infrastructura acesteia fiind îngropată odată cu groapa rămasă prin dezafectarea instalațiilor aferente, prin rambleiere cu fragmente de minereu din care s-au extras metalele.

Clădirea teatrului este amplasată la baza versantului de deal, în valea pârâului Oravița, care pe această zonă este regularizat și introdus pe un apeduct subteran care

străbate zona de cealaltă parte a străzii Mihai Eminescu. Spre versant, clădirea este mărginită de un zid de sprijin din piatră, având o înălțime de aprox. 4 m, pe alocuri cu tronsoane refăcute din beton. În partea estică a clădirii teatrului există un parc sistematizat aflat în proprietatea Primăriei Oravița. Pe acest teren am identificat prezența unui rezervor de păcură îngropat în teren, acesta fiind propus spre demolare, iar în locul lui se va amenaja un spațiu tehnic conform normelor în vigoare. Prezența pe sit a arborilor creează un context natural deosebit ce poate fi fructificat în relație cu monumentul.

Teatrul este amplasat pe un teren cuprinzând o fosta groapă de amalgamare a minereurilor, care a fost dezafectată și ulterior umplută, fiind realizat un emplecton pentru așezarea fundațiilor și un teren mai stâncos înspre versantul dealului situat spre nord¹. O descriere foarte buna a structurii clădirii o întâlnim în cartea domnului Ionel Bota: *"Zidurile clădirii sunt masive - 70-90cm grosime - rezemate pe stânca dealului; la execuția inițială s-a folosit piatră necioplită, nefasonată, fără proveniență omogenă, iar îmbinările s-au realizat cu mortar de nisip, având incorporate bucăți de cărămidă ori cărămizi întregi."*², componența zidurilor putând fi observată în prezent și direct pe zonele decopertate de la nivelul cabinei actorilor și a sălii cazino.

PARAMETRI TEHNICI AI CLĂDIRII

Teatrul Mihai Eminescu din Oravița are următorii indici de suprafață și volum:

- Regim de înălțime=S+Mezanin + Etaj + Pod
- S construită=644.47 mp
- S cd= 1259,04 mp
- S util=949,43 mp
- H max=14,00m
- H cornișă=7,50m
- Volum total teatru=4792 mc

Construcția existentă se încadrează în **categoria de importanță C**, conform HGR 766/1997 și respectiv în **clasa de importanță II**, conform P100-1/2013 sau P100-1/2006.

¹ BOTA IONEL, Istoria Teatrului vechi din Oravița, vol.I, pag.48, vezi și MOLDOVAN SIM.SAM., Oravița de altădată și teatrul cel mai vechiu din România, Tipografiile orăvițene Felix Weiss, 1938, pag.15;

² ibid. BOTA IONEL, cit. pag.49, cit. din Teatrul Vechi Oravița, Colecțiile Documentare, Arhiva Tehnică, "SC Case SA Reșița, Proiect nr. 3777/1993, Consolidare-restaurare Teatrul Vechi din Oravița, Expertiza tehnică". "Descrierea structurii de rezistență", punctul 4 i, f.13, cf. și 5.3.1. "Evaluarea calitativă a lucrărilor";

Amplasamentul se încadrează, conform P100-1/2006, în zona cu accelerația terenului $ag = 0,20g$ și perioada de colț $T_c = 0,70 \text{ sec.}$, respectiv $\beta_o = 3,00$ iar conform P100-1/2013, în zona cu $ag = 0,20g$ și $T_c = 0,70 \text{ sec.}$, respectiv $\beta_o = 2,50$.

Construcția existentă este parțial de **tip etajat** (P+M+1E), parțial de tip **sală mare** (PARTER, cu dimensiunile interioare $b \times l = 14,11 \times 19,23 \text{ m}$ și înălțimea liberă $h = 7,50 \text{ m}$), cu pereți structurali din zidărie de piatră și cărămidă, planșee din bolți și arce (peste subsol), bolțișoare de zidărie rezemate pe profile metalice și parțial din beton armat monolit (peste parter), din lemn (peste etaj), acoperiș tip șarpantă dulgherească din lemn, respectiv fundații din zidărie de piatră brută, parțial din zidărie de cărămidă. Piatra utilizată este de foarte bună calitate, iar cărămida are marca cca. 100 - 150 iar mortarul de var-nisip utilizat este de asemenea, de bună calitate, având marca cca. M10. Lemnul utilizat este de bună calitate, din rășinoase, dar prezintă numeroase degradări, mai ales datorită infiltrațiilor de apă prin învelitoare.

Clădirea existentă este clasată, din anul 1957, ca monument istoric în lista monumentelor istorice din jud. Timiș, la poziția **CS-II-m-A-11156**. Conform Metodologiei MP 025-2004, clădirea existentă se clasifică, din punct de vedere **arhitectural/structural**, parțial în construcții de tip „sală”, parțial în „clădiri etajate”, iar din punct de vedere **funcțional**, în categoria „construcții laice”.

Luând în considerare avariile și degradările existente, în prezent, ale elementelor structurale și nestructurale (dar ținând seama și de faptul că în jurul anului 1994 s-au realizat ultimele lucrări de reparații și consolidare), conform MP 025-2004, **gradul de afectare a clădirii este gradul 2 – construcții ușor afectate**.

Intervențiile propuse prin proiectul de reabilitare și restaurare sunt de factură „funcțională” și respectiv de tip „consolidări”, dar vor fi de natură **să nu afecteze valoarea istorică a construcției existente**. Prin proiectul de restaurare și refuncționalizare se propun intervenții de modificare minoră și cu caracter local, a elementelor structurale existente.

Clădirea de zidărie masivă de piatră se combină la nivelul sălii de spectacole cu o structură scheletală din oțel dispusă pe profil semicircular pe parter și are pe înălțime două rânduri de galerii, construite toate în 1893. La nivelul lojelor și a scenei structura este de lemn, fapt atestat de arhiva fotografică a proiectului din 1993.

Șarpanta teatrului este tot de lemn, având deasupra sălii și deasupra scenei structuri metalice de susținere a tavanului, respectiv a echipamentelor de scenă, sprijinite amândouă pe pereții transversali dintre foaier și sală, respectiv sală și scenă.

Intervențiile repetate asupra teatrului au făcut ca structura de rezistență să fie una mixtă, combinată între zidărie de piatră și cărămidă, cu planșee de lemn, ce urmau a fi modificate în urma renovărilor din 1893, când sala teatrului și nivelul etajului vor avea o structură de stâlpi și grinzi de metal. Tot în această perioadă, studiul nostru

presupune și modificarea configurației sălii, prin apariția a unui etaj suplimentar, cel mezanin, pe motiv de creștere a numărului de locuri.

Șarpanta existentă păstrează elemente istorice, nefiind intervenții decât punctuale asupra acesteia.

Învelitoarea a suferit mai multe modificări, plecând de la un finisaj de Plumb, până la actuala tablă fălțuită montată în cadrul ultimei renovări.

Degradări ale clădirii

La momentul întocmirii acestui studiu s-au identificat următoarele degradări asupra clădirii:

- Infiltrații la nivelul parterului pe toată suprafața construită;
- Identificarea subsolului de la căderea inițială și identificarea unor atacuri biologice ce afectează structura pardoselilor de la parter;
- Degradări ale finisajelor de la pereți la parter;
- Degradări ale finisajelor de la fațadă;
- Degradări ale învelitorilor;

De menționat că teatrul nu a fost încălzit în ultimii zece anii, motiv pentru care întreg finisajul interior are urme avansate de degradare din lipsa unui climat favorabil.

Descrierea lucrărilor de intervenții

Necesitatea realizării lucrărilor de reamenajare propuse este justificată de starea tehnică destul de slabă a unor finisaje și chiar a unor elemente structurale (local) și instalații, respectiv de dorința beneficiarului de a crea condiții mai bune pentru utilizarea spațiilor existente și repunerea în funcțiune a teatrului.

În cazul în care beneficiarul va realiza reamenajarea clădirii și respectiv consolidarea globală a acesteia, doar într-o etapă viitoare, funcție și de fondurile de investiții disponibile, se apreciază că în prezent, pentru punerea în siguranță la încărcări verticale, se impun totuși lucrări de reparații cel puțin la învelitoare (eventual înlocuirea integrală) și la unele elemente din lemn și metalice ale șarpantei și ale planșeului de peste etaj, care prezintă unele deformații și degradări locale mai accentuate.

De asemenea, se impune realizarea lucrărilor de consolidare locală, la elementele structurale la care se propun, prin proiectul de arhitectură, unele modificări locale la pereți, parapete ferestre, etc.

În ceea ce privește răspunsul construcției la acțiuni seismice, se face observația că până în prezent aceasta nu a fost supusă unor cutremure severe, fiind afectată doar de cutremurele provenite din focarele mai active din zonele limitrofe,

respectiv, Moldova Nouă, Băile Herculane și Banloc, dar care au potențial de a produce efecte defavorabile semnificative.

Realizarea lucrărilor de consolidare de ansamblu se impun mai ales datorită lipsei unor măsuri de conformare antiseismică a structurii existente și respectiv pentru punerea în siguranță a clădirii în cazul unor cutremure de pământ similare cu cele de cod, specifice amplasamentului, prevăzute de normele de proiectare aflate în vigoare în prezent, luând în considerare și încadrarea ca monument a clădirii existente.

Lucrările propuse, în special cele de la fundații și cele de rigidizare orizontală a planșeelor, prezintă unele dificultăți tehnice de execuție și trebuie analizate cu multă atenție, mai ales din punct de vedere al tehnologiei de execuție (trasare subzidiri la fundații, montaj armături, turnare beton, îmbinări între fundații existente și cele nou propuse, ancorarea diagonalelor metalice în pereții adiacenți, legarea acestora de grinzile metalice sau de lemn ale planșeelor, etc.).

De asemenea, lucrările propuse în curtea teatrului, pe latura de est, în vecinătatea zidului de sprijin, trebuiesc abordate cu multă atenție, după efectuarea unor sondaje detaliate privind alcătuirea fundației, a cotei de fundare și a terenului de fundare pe care este așezat acesta.

Analiza structurală s-a efectuat pe baza releveelor cu structura existentă, respectiv pe baza unor cerințe generale exprimate de către beneficiar, și a temei de proiectare, rezultată din proiectul de arhitectură, privind reamenajările propuse.

Astfel că s-a considerat varianta cu structura existentă, și de asemenea, luând în considerare funcțiunile principale și secundare ale clădirii.

În prezent, structura de rezistență existentă se încadrează în **clasa de risc seismic RSII, specifică structurilor care sub efectul cutremurului de proiectare pot suferi degradări structurale majore, dar la care pierderea stabilității este puțin probabilă.**

Printr-o serie de măsuri de îmbunătățire a conformării antiseismice și implicit a răspunsului structurii la acțiuni seismice severe (echivalente cu cele de cod: P100-1/2006 sau P100-1/2013) nivelul de siguranță la cutremur sporește, iar clădirea se încadrează în **clasa de risc seismic RSIII, care cuprinde construcțiile la care, sub efectul cutremurului de proiectare pot prezenta degradări structurale care nu afectează semnificativ siguranța structurală, dar la care degradările nestructurale pot fi importante.**

Analiza structurală calitativă și cantitativă, efectuată în cadrul prezentei documentații au condus la o serie de lucrări de reparații și consolidări locale și de ansamblu, care se constituie în **varianta minimală** de consolidare, luând în considerare și reducerea duratei de execuție și respectiv reducerea eforturilor financiare necesare.

Varianta maximală, care poate asigura încadrarea construcției existente chiar și în clasa de risc seismic RS IV, specifică construcțiilor la care răspunsul seismic așteptat este similar celui obținut la construcțiile proiectate pe baza prescripțiilor în vigoare, se amintește doar sumar (știind că aceasta presupune o durată mare de

execuție și respectiv investiții mai mari) și constă în principal, pe lângă lucrările prevăzute în varianta minimală, din prevederea unor stâlpișori și centuri din beton armat suplimentari și respectiv realizarea unor cămășuiri la o parte din pereții existenți. Aceste soluții, care prevăd și elemente structurale nereversibile sunt mai greu de acceptat în cazul unor clădiri declarate monument istoric. Ca atare trebuiesc adoptate soluții cu elemente metalice sau din fibre de carbon, etc. Care pot fi mai ușor de demontat și înlocuit cu alte materiale noi, mai potrivite pentru astfel de intervenții.

Totuși, ținând seama de vechimea mare a clădirii, de sistemul structural și de materialele utilizate, încadrarea construcției chiar mai amplu consolidate, în clasa RslV, nu este suficient de argumentată, cu toate că indicatorii R1, R2, R3 și R3st pot îndeplini cerințele prevăzute de normativul P100-3/2008.

Execuția lucrărilor se va face pe baza proiectelor, întocmite în faza DETALII DE EXECUȚIE, ținând seama și de rezultatele sondajelor de dezvelire suplimentare ce se vor efectua odată cu începerea executării lucrărilor precum și după corelarea proiectelor de specialitate, structură, arhitectură și instalații interioare.

În situația actuală, clădirea existentă prezintă o serie de degradări extinse la o parte din elemente structurale (la șarpanta: deformații, fisuri, putreziri locale; slăbiri la unele arce de zidărie, fisuri la unii buiandrugii și pereți, posibil adâncimi de fundare insuficiente în subsol, etc.) și respectiv are unele alcătuiri neconforme cu normele actuale de proiectare și execuție (pereți structurali rezemați local pe bolți și arce, lipsa unor planșee rigide în planul lor, etc.) și mai ales nu prezintă conformare antiseismică, în concordanță cu normele de proiectare actuale (rigiditate slabă în plan orizontal a planșeelor). De asemenea, alcătuirea structurală parțial sub forma de „sală mare”, cu înălțime relative mare, este un dezavantaj pentru comportarea la acțiuni seismice puternice. În același timp, la construcțiile vechi, se remarcă, în general, plasarea favorabilă pe verticală, a maselor de nivel, cu planșee ușoare din lemn și acoperiș la partea superioară și respectiv cu planșee mai grele plasate la partea inferioară, spre baza construcției, mai aproape de zona de încastrare în fundații.

Pentru punerea în siguranță a clădirii, parțial pentru încărcări gravitaționale și îndeosebi pentru acțiuni seismice similare cu cele de proiectare, aflate în vigoare în prezent, sunt necesare o serie de lucrări de reparații și consolidare, atât la nivelul unor elemente structurale cât și ca ansamblu structural.

De asemenea, se impun o serie de reparații la finisaje și instalații și, în mod special, este necesară o intervenție mai amplă, la acoperișul existent (învelitoare) și local la structura șarpantei și la sistemul de colectare și evacuare a apelor de infiltrație din jurul construcției.

Lucrările de reparații și consolidări sunt cu atât mai necesare, cu cât intenția de reamenajare a clădirii va deveni o realitate și beneficiarul va dori realizarea acesteia.

Pentru a limita riscurile ce pot apărea în exploatare, se vor limita activitățile, mai ales din spațiile mari existente (limitare acces pe cele două balcoane, limitare număr total de persoane în clădire, inclusiv pe baza cerințelor P.S.I.; se vor adopta

măsurile de reparații la elementele structurale ce prezintă degradări locale mai accentuate-vezi pct. 9.1., etc.).

Prin grija beneficiarului, până la obținerea fondurilor necesare lucrărilor de reamenajare și consolidare în ansamblu, se vor realiza cel puțin lucrările de reparații indicate mai sus (pct. 9.1.) și cele minime de protecție și conservare precizate de studiile și proiectele de arhitectură și rețele exterioare, etc.

Soluțiile propuse în prezenta documentație nu sunt limitative, fiind considerate ca și **variantă minimală** (conferind clădirii clasa de risc seismic RS III) și sunt prezentate ca soluții recomandabil a se executa, dar, pe parcursul proiectării în etapele următoare de proiectare și pe parcursul execuției lucrărilor, acestea pot fi adaptate situației reale din șantier (dezveliri suplimentare, posibilități tehnice și financiare de execuție, etc.).

În **varianta maximală** se apreciază că sunt necesare aceleași lucrări propuse în varianta minimală, dar la care se adaugă o serie de lucrări suplimentare de consolidare mai ales la unii pereți și la planșee și eventual la unele din fundații.

Varianta maximală nu a fost detaliată în prezenta documentație, fiind considerată mai costisitoare și cu durată de execuție mai mare, acestea nefiind în avantajul beneficiarului.

Dealtfel, prin temă se solicită adoptarea soluțiilor tehnice de consolidare care asigură cerințele minime de siguranță la cutremur, prevăzute de normele în vigoare, astfel că, prin prezenta documentație se propun lucrări de reparații și consolidare obișnuite, cu materialele și tehnologiile existente și utilizate curent la lucrări similare.

De asemenea, s-a încercat ca intervențiile de consolidare la planșee să fie cât mai reduse, utilizând materiale și tehnologii specifice uzuale, respectând cerințele normelor actuale privitoare la reabilitarea construcțiilor cu valoare istorică și arhitecturală.

Lucrările de reamenajare și respectiv de reparații și consolidare propuse, atât în proiectele de arhitectură, instalații, etc., cât și în expertiza tehnică structurală, nu modifică aspectul general sau detaliile interioare și exterioare, și nu afectează valoarea istorică și arhitecturală a construcției existente, și conferă clădirii, protecție și conservare, rezistență și stabilitate inclusiv la acțiuni seismice severe, și oferă toate condițiile necesare repunerii acesteia în funcțiune și păstrării pentru generațiile viitoare.

PREZENTAREA PRIMEI OPȚIUNI - VARIANTA MINIMALĂ;

Ipoteza primei opțiuni se referă la configurarea teatrului și aducerea acestuia la cerințele și exigențele de calitate în construcții, potrivit legii cu mențiunea ca acestea să fie subordonate importanței monumentului istoric. În varianta minimală se va acționa la nivel structural prin repararea individuală a elementelor structurale (fundații, elemente de șarpantă afectate, tavanul sălii de spectacole), refacerea completă a învelitorii acoperișului în vederea stopării infiltrațiilor, refacerea sistemului pluvial și a canalelor de scurgere a apei din jurul clădirii, în vederea reducerii apei de capilaritate. În această variantă clădirea ar crește în clasă de risc la seism de la RSII la

RSIII. Din punct de vedere arhitectural sunt propuse refacerea tuturor tencuielilor și suprafețelor de călcare de la interior, care sunt degradate, exceptând tot ce ține de decorația spațiului sălii de spectacole, care va rămâne în această fază neatins. Se vor reface complet grupurile sanitare, instalațiile electrice și de încălzire, pentru a asigura un nivel minim de funcționare a clădirii. Se va demola actualul spațiu tehnic, structura acestuia fiind compromisă din cauza infiltrațiilor și a mușgaiului și va fi relocat într-un spațiu îngropat din cadrul curții. Această opțiune se constituie în **varianta minimală**.

PREZENTAREA CELEI DE-A DOUA OPȚIUNI - VARIANTA MAXIMALĂ;

Ipoteza celei de-a doua opțiuni se referă la exact aceleași intervenții ca în cazul variantei minime, intervenții suplimentare față de prima opțiune constând în aducerea clădirii I în clasa de risc seismic RS IV și introducerea unor dotări tehnice performante. Din cauza încadrării clădirii în categoria monumentelor de clasă A, intervențiile structurale cu elemente de beton ireversibile sunt de evitat. Din această cauză se propun intervenții cu elemente metalice sau fibră de carbon, care ar ridica semnificativ costurile, durata de investigare și execuție a lucrării. Această opțiune se constituie în **varianta maximală**, conform expertizei tehnice.

Indicatori de apreciere a eficienței economice

ANALIZA COMPARATIVĂ A COSTULUI REALIZĂRII LUCRĂRILOR DE INTERVENȚII FAȚĂ DE VALOAREA DE INVENTAR A CONSTRUCȚIEI

	Suma în LEI cu TVA	Valoare (LEI/mp)
Valoare de patrimoniu/inventar	-	-
Valoare C+M	5.758.499,09	4.573,72
Valoare totală	8.915.519,13	7081,20

Notă:

Valoarea de inventar a acestei clădiri în MO PI 1020bis/2006, anexa 6.

În documentarea istorică și juridică s-a regăsit clădirea în lista monumentelor istorice (MO PI nr. 113bis/2016) și în monitorul privind atestarea domeniului public al jud. Caras Severin, dar la valoarea de inventar este trecut "valoarea patrimoniu" fără să fie o valoare.

Investitia va fi finanțată din două surse, după cum urmează: Valoarea eligibilă a proiectului, va fi finanțată din fonduri externe nerambursabile (98%) și fonduri proprii (2%), astfel: în procent de 85% prin Fondul European de Dezvoltare Regională, 13% cofinanțare de la bugetul de stat, prin Programul Operațional Regional, Prioritatea de investiții 5.1. – Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului natural și cultural, Apelul de proiecte POR/2016/5/5.1/1,

2% din fonduri proprii – de la bugetul local al Orasului Oravita. Valoarea neeligibila va fi sustinuta de la bugetul local al Orasului Oravita. Situatia valorilor este prezentata in urmatoarul tabel:

	Mii lei	Mii euro
Valoare totala proiect	8.360.794,53	1.887.312,54
Eligibil	8.360.794,53	1.887.312,54
Neeligibil	0,0000	0,00
TVA - ELIGIBIL	1.373.785,25	310.109,54
Nerambursabil (98%)	8.193.578,64	1.849.566,29
Total contributie proprie (2%)	167.215,89	37.746,25

CONTRASEMNEAZĂ SECRETAR
JR. BABUN-IACOB GABRIELA

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ
CONSILIER Liviu Almasan

